

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 274/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť D. K., nar..., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. J. C., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 To 109/2009 z 13. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2013 doručená sťažnosť D. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 109/2009 z 13. decembra 2012.

Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 24/2008 z 28. januára 2009 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu neodvedenia dane a poisteného podľa § 148a ods. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 3 Trestného zákona a pokračujúceho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1 a 4 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní osem rokov, na výkon ktorého bol zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny, trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť a akúkoľvek činnosť spojenú s hmotnou zodpovednosťou na dobu sedem rokov, peňažný trest vo výmere 60 000 € a pre prípad jeho zmarenia náhradný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ odvolal.

Krajský súd sťažnosťou napadnutým uznesením odvolanie sťažovateľa zamietol. Proti tomuto uzneseniu, ako aj postupu a rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a i) Trestného poriadku a súčasne podal aj podnet ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky na podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa názoru sťažovateľa sa všeobecné súdy dopustili svojvôle pri hodnotení vykonaného dokazovania, nebrali do úvahy, že nebol vo všetkých obdobiach jednotlivých skutkov kladených mu za vinu štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti, ktorá mala žiadať o vrátenie nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty na základe fiktívnych daňových dokladov, nebrali do úvahy výpovede svedkov, ktoré svedčili v jeho prospech, ani jeho obhajobu, v dôsledku čoho sú skutkové závery všeobecných súdov arbitrárne a zjavne neodôvodnené, a tak porušujúce jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na tvrdenie o nesprávnom zistení skutkového stavu sťažovateľ namieta aj nesprávne právne posúdenie skutku ako trestného činu a nesprávnu aplikáciu iných hmotnoprávnych ustanovení, v dôsledku čoho mu bol uložený neprimerane prísny trest.

Krajský súd sa podľa sťažovateľa dopustil porušenia označených práv aj tým, že v odvolacom konaní neodstránil namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a svoje skutkové zistenia a právne závery dostatočne neodôvodnil.

Sťažovateľ poukazuje v súvislosti s namietaným porušením práv aj na porušenie ústavnoprávnej zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, keď uviedol, že krajský súd *„vo svojom ďalšom rozhodnutí v obdobnej veci na základe takmer identických skutkových zistení rozhodol diametrálne odlišným spôsobom. Teda aplikoval taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť“*. Sťažovateľ konkrétne poukazuje na trestnú vec Ing. M. B., ktorý v konaní vedenom proti nemu vystupoval ako svedok, a na to, že ich trestné veci skutkovo úzko súviseli.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, pretože *„k uloženiu trestu odňatia slobody došlo na základe rozhodnutia, ktoré hrubo porušuje sťažovateľove uvedené základné ľudské práva a slobody“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To 109/2009 z 13. decembra 2012 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby uvedené uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada tiež o priznanie finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa, ktorá sa týka postupu a uznesenia krajského súdu, vyplýva, že jej podstatou je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu uvedeným v napadnutom uznesení (o uznaní viny a uložení trestu).

Sťažovateľ uviedol, že podal dovolanie a sťažnosť ústavnému súdu podal z opatrnosti, aby nedošlo k uplynutiu lehoty na jej podanie v prípade rozhodnutia dovolacieho súdu o neprípustnosti jeho dovolania.

Podaním dovolania sťažovateľ využil opravný prostriedok, ktorý mu účinne poskytuje Trestný poriadok (§ 368 a nasl.). V čase rozhodovania ústavného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní sťažovateľa nerozhodol.

Ústavný súd môže prijať sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť až vtedy, ak príslušné orgány verejnej moci už nemajú možnosť namietaný stav zásahu do základných práv alebo slobôd napraviť.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 180/2010).

Iba za predpokladu, že sťažovateľ využil všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, môže sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat' porušenie tohto základného práva alebo slobody na ústavnom súde. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomoci.

Ústavný súd už vyslovil názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 145/2010, IV. ÚS 195/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 167/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 195/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude v takýchto prípadoch považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04 alebo rozsudok

Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2013